

Daniela Hatinová a Eva Krejčová
Ilustrovala Tereza Křemínská

Kouzelné adventní pohádky

24 pohádek pro
vánoční čas

FRAGMENT

Kouzelné adventní pohádky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Daniela Hatinová, Eva Krejčová
Kouzelné adventní pohádky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kouzelné adventní pohádky

24 pohádek pro vánoční čas

Daniela Hatinová, Eva Krejčová
Ilustrovala Tereza Křemínská

FRAGMENT

Text © Daniela Hatinová, Eva Krejčová, 2024
Illustrations © Tereza Křemínská, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-253-7015-5
ISBN e-knihy 978-80-253-7025-4 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-6948-7 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6949-4 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

1. Kamenní bratři

Polní cestou šla dívka, vlasy zlaté jako klasy. Jmenovala se Eliška. Nožky bosé a botky v ruce, aby si střevíce neochodila. Ve druhé ruce měla uzlíček svázaný z květovaného šátku. Měla jen několik grošů. Zastavila se u kapličky. Poklekla, ruce sepjala jako dvě holubičky, pomodlila se k Panence sedmibolestné a vydala se dál.

Na cestě rozpálené sluncem potkala dobře ustrojeného pána. Pozdravil, seskočil z koně a představil se jako pán z nedalekého hradu. Eliška se mu líbila, tak jí nabídl, že ji vezme s sebou. Dívku napadlo, že by na hradě mohla najít práci

a domov, tak souhlasila. Hradní pán se vyšvihl na koně, posadil ji před sebe a cválal s ní na hrad.

Krajina se zdvihala a mezi nejvyššími skálami se ukrýval hrad. Když dojeli na nádvoří, pán pomohl dívce z koně, uchopil ji za ruku a vedl dlouhými kamennými chodbami. Eliška se udiveně rozhlížela. Všechno tu bylo z kamene.

„Jsem Kamenný princ,“ zaduněl hlas pána hradu v kamenných chodbách. Jeho pohled byl najednou tvrdý a chladný jako ten tajemný hrad. Dívka se zachvěla a zalitovala, že jeho nabídku přijala. Došli do malé komůrky a Eliška sklopila hlavu a posadila se na židli. Studila, byla také z kamene.

„Chybí ti snad něco?“ podivil se princ. „Lidský úsměv? Pošetilost! Zahrady? Než vyrostou růže, píchne tě trnům. Jiní princové mají kovové meče. Já mám nejsilnější zbraň ukrytou ve svém nitru, mám srdce z kamene.“ Hlas a tvář pána se změnil. „Není moci, která by mě oslabil. Ale ty se mi, i když nejsi jako já z kamene, líbíš. Zůstaneš u mě.“

Dívka osaměla.

Kamenný princ často z hradu odjížděl. Osamělá Eliška bloudila tajemnými chodbami. Ve skrytu duše doufala, že najde cestu ven z hradu a podaří se jí uprchnout. Jednou zabloudila do zeleného bludiště. Před sebou spatřila sochu prince v úklonu, jako by se jí chtěl dvořit. Líbila se jí a ráda by zůstala déle, ale musela se vrátit. Po chvíli bloudění našla cestu zpět. Od té doby se sem vracela pokaždé, když princ odjel. Poplakala si a svěřovala se soše se svým trápením. Jednou se socha pohnula a dívka zaslechla slabé zasténání.

Vtom se objevila divoženka. „Sem nikdo nesmí,“ zakrákala jako vrána.

Eliška roztřeseným hlasem odpověděla: „Žiji u Kamenného prince.“

„Cože?“ vyprskla vztekle bosorka. „Ty, obyčejný člověk? Mě si má vzít za ženu!“ Popadla dívku a přivázala ji k soše. „Teď si volej, jak chceš,“ zasmála se a zmizela.

Dívka připoutaná k soše zahřívala studený kámen svým dechem. Najednou se socha pohnula tak mocně, až provaz praskl. Kámen se začal drolit, opadávat a kamenný mladík oživil. Princ se zahleděl Elišce do očí a promluvil:

„Byli jsme dva bratři, měli jsme zámek a žili svorně, dokud nepřiletěla divoženka z blat. Všechno proměnila v kámen. Bratr slíbil, že si ji vezme za ženu, ale mě proměnila v sochu. Až ty jsi mě dokázala osvobodit z její moci. Děkuji ti.“

Potom princ uchopil dívku za ruku a pospíchal s ní dlouhými tmavými chodbami hradu. Eliščiny zlaté vlasy jim zářily na cestu jako louče. Konečně se dostali z bludiště chodeb a ocitli se na svobodě. Na nic nečekali a ruku v ruce běželi co nejdál od hradu.

Cink, cink! Ozval se najednou zvláštní zvuk a nad jejich hlavami se objevil slavík, který u kamenného hradu nabral do zobáčku kamínky a nyní je pustil na zem. Jakmile dopadly, staly se z nich drahokamy. Za ně si princ se svou zlatovlasou Eliškou postavili krásný dům.

A co se stalo s kamenným hradem? Zmizel, zůstaly jen skály. Říká se jim Kamenné Město...

2. Princezna Rosana

Princezna Rosana zalévala květiny. Zahradou protékal královský potok, který odtud pokračoval až do Pohádkového háje. U něj nejraději sedávala. Líbily se jí žluté lesklé kvítky blatouchů. Sňala klobouček z hlavy a rozpustila si vlasy. Vtom přiběhla Magdaléna. Na sobě měla několik spodniček, korzet ji tísnil, jedno páže drželo slunečník a druhé ji ovívalo vějířem z pavích per.

„Jak sem můžeš chodit?“ dupla sestřenka na sotva rozvité kvítek. Rosana kvítky bránila, ale Magdaléna se zlobila, co prý jí je do nějakého blatouchu. Blatouchy! Rostou tady všude jako plevel. Hodí se do bláta, ne do královské zahrady. Byla by nejraději, kdyby tudy potůček neprotékal, to kvůli němu je tady tolik blatouchů!

„Jen počkej, všude budou jen samé růže.“ Znovu naschvál šlápla na další blatouch a běžela si stěžovat králi.

„Měl bys Rosanu vyhnat z paláce.“

Král se zachmuřil. Vyhnat svoji krásnou dceru?

Magdaléna si stěžovala, že Rosana běhá k potoku, je urousaná a královské koberce jsou zablácené. Místo drahokamů má ve vlasech kapky rosy.

„Já chci mít, strýčku, ve vlasech jen perly. Kdo je skutečná princezna, ona, nebo já?“

Králi se udělala na čele hluboká vráska. Rosaně domlouval, aby sestřenku tolik nezlobila, má královských povinností i starostí málo? Rosana se ale bránila. Vždyť rosa na lučním kvítí je tak krásná!

Král se zamyslel. Je potřeba naplnit královskou pokladnu, která zeje prázdnotou, a jeho dcera se místo o vdavky zajímá jen o zahradu. Z čeho jinak budou pořádat královské plesy?

